

Λογοτεχνικές διαδρομές
Ανδρονίκη Ζαβιτσάνου
5^ο Γυμνάσιο Γαλασίου

ΑΛΚΗ ΖΕΗ, «ΚΟΝΤΑ ΣΤΙΣ ΡΑΓΕΣ» (graphic novel)

1 Τμήμα περιληψης

ΣΕΛ. 35- 41: Πηγαίνοντας σε ένα τσίρκο η Σάσα, εντυπωσιασμένη λέει στον πατέρα της ότι θέλει να γίνει θηριοδαμάστρια για να είναι στη ζωή της γενναία και ηρωίδα. **Ο Φεγγάρης τούς διηγείται την ιστορία του:** Όταν ήταν φοιτητής στην Πετρούπολη, η αστυνομία χτύπησε το κουδούνι του 3 τη νύχτα και πήρε κάποια βιβλία που δεν της άρεσαν και τον ίδιο μαζί. Το δικαστήριο τον έστειλε εξορία 5 χρόνια εξορία στην άκρη της Σιβηρίας μαζί με κάποιους άλλους φοιτητές. Ένα χρόνο περπατούσαν, σε κάθε πόλη οι χωροφύλακες τους έκλειναν φυλακή για να «ξεκουραστούν» και στη συνέχεια συνέχιζαν το δρόμο με νέα συνοδεία αστυνομίας. Η Σάσα τώρα καταλαβαίνει τι γίνεται εκεί που πάνε οι ράγες του τρένου που βλέπει από το παράθυρο της.

ΣΕΛ. 42- 50: Καινούρια δασκάλα έρχεται για τη Σάσα, η Γαλλίδα **Πολίν** και απ' ό,τι φαίνεται οι ιδέες τους είναι κοινές. Εν τω μεταξύ η Γιούλια αρχίζει να περπατάει ενώ ο Φεγγάρης της κάνει μάθημα αλλά και θρήκε δουλειά στη μαμά της. Ένας αστυνομικός συναντά στο δρόμο το Φεγγάρη και του ζητά τα χαρτιά του (προσωπικά στοιχεία). Όταν βλέπει ότι είναι «υπό επιτήρηση», δηλ. πρέπει να ελέγχεται για ό,τι κάνει, τον κατηγορεί ότι ξεσηκώνει τους φτωχούς. Η Σάσα ρωτάει τον πατέρα της πράγματα, όπως τι σημαίνει «μπλεγμένος», ο πατέρας της λέει ότι δεν μπορεί να τα μάθει όλα τώρα αλλά μεγαλώνοντας. Χαρακτηριστικά της λέει «**όταν μεγαλώσει η κοτσίδα σου**».

ΣΕΛ. 51- 58: 19 Απριλίου. Ο Φεγγάρης άργησε να έρθει σπίτι, η Σάσα ανήσυχη το λέει στον μπαμπά της. Η οικονόμα που έρχεται από την αγορά τους λέει ότι τον είδε μαζί με άλλους σε ένα σοκάκι να κρατούν κόκκινες σημαίες, να ξεσηκώνουν τους εργάτες σε απεργία και να φωνάζουν συνθήματα, «**Κάτω ο τσάρος**», «**Κάτω η εξουσία**», «**Εξουσία είμαστε εμείς**», ενώ η αστυνομία χτυπούσε στο ψαχνό. Εκείνη τη στιγμή μπαίνει στο σπίτι ο Φεγγάρης και με χαρά τους ανακοινώνει ότι, μπορεί να τους χτύπησαν, όμως ο στόχος τους πέτυχε αφού οι εργάτες σε όλα τα εργοστάσια απεργούν. Λέει στη Σάσα πως δεν θα κάνουν μάθημα και φεύγει. Ακούγεται πως υπάρχουν νεκροί και τραυματίες, ο Ιγκόρ παίρνει το βαλιτσάκι του και φεύγει.

5 Μαΐου. Ο Φεγγάρης δεν έχει φανεί. Στο σπίτι έρχεται η Άνια, που συστήνεται ως αρραβωνιαστικά του Φεγγάρη. Λέει πως ο ρόλος της ήταν, ως δήθεν αρραβωνιαστικά του, να τον επισκέπτεται στη φυλακή για να περνά στο Φεγγάρη τα μηνύματα των φίλων του. Ήρθε να γνωρίσει τώρα την οικογένεια για την οποία ο Φεγγάρης τους είπε τόσο ωραία πράγματα.

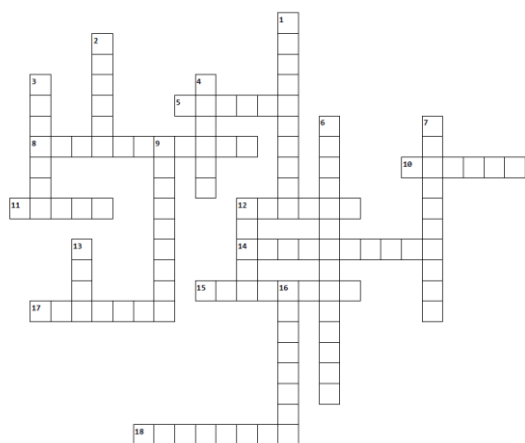
ΣΕΛ. 59- 65: Ο Φεγγάρης βρίσκεται στη φυλακή και ανακρίνεται. Ο Σουσάμης (Ιγκόρ) κουράρει τη γυναίκα του Συνταγματάρχη και αντί για πληρωμή ζητά να βγάλουν το Φεγγάρη από τη φυλακή. Ο Συνταγματάρχης συμφώνησε, όμως ζητά έγγραφη διαβεβαίωση ότι δεν θα ανακατεύεται με εργάτες και δεν θα κάνει μαθήματα σε φτωχόπαιδα. Ο Φεγγάρης αρραβωνιάζεται αληθινά την Άνια και φεύγουν με την υπόσχεση μια μέρα να ξανάρθουν.

2 Δραματοποίηση, σελίδες 45-47 Μαγνητοσκοπημένο θεατρικό δρώμενο, στην έναρξη και λήξη του πλαισιώνεται από ήχο μπαλαλάικας (παραδοσιακό ρώσικο μουσικό όργανο) (Μ. Μόσχου, Δ. Κιουβρέκη, Π. Σπαθαράκης, τμήμα Α2)

ΒΙΝΤΕΟ: <https://www.youtube.com/watch?v=BbWUIW83HzY&t=1s>

3 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΑΛΚΗ ΖΕΗ "ΚΟΝΤΑ ΣΤΙΣ ΡΑΓΕΣ" (ΣΕ GRAPHIC NOVEL)

Across

1. "ΚΛΕΙΣΑΜΕ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΑΙ ΦΩΝΑΖΑΜΕ, ΛΑΕ ΧΤΥΠΑΝΕ ΤΑ ΣΟΥ"
8. "ΚΑΤΑΛΑΒΑΤΕ; ΕΙΜΑΣΤΕ ΓΙΑΤΙ ΒΟΗΘΗΣΑΜΕ ΝΑ ΜΗΝ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΕΙ ΚΑΜΜΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΞΑΜΗΝΟ"
10. "Ο ΣΟΥΣΑΜΗΣ ΓΙΑΤΡΕΨΕ ΤΗΝ"
11. "ΠΟΥ ΟΔΗΓΟΥΝ ΟΙ"
12. "ΕΪΧΑΝ ΚΟΚΚΙΝΕΣ ΣΗΜΑΙΕΣ ΚΑΙ ΦΩΝΑΖΑΝ: "ΚΑΤΩ Ο""
14. "ΚΑΤΩ Η ΤΥΡΑΝΝΙΑ", " ΑΣΥΛΙΑ", "....."
15. "Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΣΟΥ, Ο ΦΕΓΓΑΡΗΣ ΗΤΑΝ ΦΥΛΑΚΗ, ΓΙΑΤΙ ΗΤΑΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ"
17. "Ο..... ΕΙΝΙΑ Ο ΜΟΝΟΣ ΠΟΥ ΑΠΑΝΤΑΕΙ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΜΟΥ"
18. "ΑΝ ΕΙΣΑΙ ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΣΤΗΝ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ ΚΑΙ ΣΟΥ ΧΤΥΠΗΣΟΥΝ ΤΟ ΚΟΥΔΟΥΝΙ ΣΤΙΣ 3 ΤΗ ΝΥΧΤΑ, ΞΕΡΕΙΣ ΟΤΙ ΕΧΕΙΣ"

Down

1. "ΚΑΝΕΙΣ..... ΣΤΟΥΣ ΞΥΠΟΛΗΤΟΥΣ"
2. "ΑΥΤΟ ΤΟ, Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΤΟ ΕΧΕΙ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΕΙ"
3. "ΑΜΑ ΜΕΓΑΛΩΣΕΙ Η ΣΟΥ, ΘΑ ΣΟΥ ΕΞΗΓΗΣΩ"
4. "Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΤΣΑΡΟΣ ΙΔΙΟΣ Ο"
6. "ΘΕΛΩ ΝΑ ΓΙΝΩ, ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΠΙΟ ΓΕΝΝΑΙΑ ΨΥΧΗ"
7. "ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ ΣΟΥ", "Σ' ΕΜΕΝΑ ΜΙΛΑΣ;", "ΥΠΟ"
9. "ΠΟΙΟΣ ΤΡΑΓΟΥΔΑΕΙ;" "ΜΗΤΕ ΓΗ, ΜΗΤΕ ΚΑΛΥΒΑ, Ο ΔΕΝ ΟΡΙΖΕΙ"
12. "ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΕΡΑ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΣΗΜΕΡΑ, ΕΛΑΤΕ ΝΑ ΠΑΙΞΟΥΜΕ ΤΟ"
13. "ΑΝ ΜΑΖΕΥΑΜΕ ΧΡΗΜΑΤΑ ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΚΑΤΙΑ ΜΙΑ" ;"
16. "ΠΕΡΠΑΤΑΣ ΕΝΑΝ ΧΡΟΝΟ, ΩΣ ΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΗΣ, ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΟΥΤΕ ΠΟΥΛΙ ΔΕΝ ΠΕΤΑΕΙ"

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΔΑΡΛΑΣΗ, «ΟΤΑΝ ΕΦΥΓΑΝ Τ'ΑΓΑΛΜΑΤΑ»

1 ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ/ ΤΜΗΜΑ ΠΕΡΙΛΗΨΗΣ

Ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος πέρα από το ανυπολόγιστο κόστος σε ανθρώπινες ζωές, έφερε την απώλεια και καταστροφή αναρίθμητων έργων τέχνης. Δύο μέρες μετά την είσοδο της Ελλάδας στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο τέθηκε σε εφαρμογή το σχέδιο για τη φύλαξη και την προστασία των αρχαίων θησαυρών του Εθνικού Αρχαιολογικού Μουσείου από αεροπορικές επιδρομές και οδομαχίες. Οι εργασίες αυτές διήρκησαν έξι μήνες και συμμετείχαν αρχαιολόγοι, ερευνητές, έφοροι, τεχνίτες και διάφοροι άλλοι αρμόδιοι, καθώς και εθελοντές. Όταν οι ναζι εισέβαλαν στην Αθήνα, τον Απρίλη του 1941, είχε συμπληρωθεί το έργο της απόκρυψης των αρχαίων θησαυρών του Μουσείου και οι Γερμανοί αξιωματικοί μπαίνοντας στους χώρους του Μουσείου, αντίκρισαν ένα εντελώς άδειο κτίριο. Τα μεγάλα αγάλματα καταχώθηκαν σε μεγάλους τάφρους που ανοίχτηκαν στα δάπεδα των αιθουσών του Μουσείου. Γλυπτά, χάλκινα και πήλινα έργα

τοποθετήθηκαν σε κιβώτια και μεταφέρθηκαν σε καταφύγια της Αθήνας (35 κιβώτια φυλάχθηκαν στο σπήλαιο της Εννεάκρουου και άλλα 22 στις φυλακές του Σωκράτη).

ΣΕΛ. 178– 196

Περνούσαν μια μέρα η Αγγελίνα με τον Τίκο μπροστά από ένα σπίτι, κλειστό για μήνες. Στη γωνία της σκέπης του βρισκόταν ο γρύπας(μυθολογικό τέρας με σώμα λιονταριού, φτερά αετού και σε κάποιες απεικονίσεις ουρά φιδιού). Ο Τίκο της εξομολογήθηκε πως ήθελε να τον σώσει, της εξήγησε το σχέδιό του και η Αγγελίνα συμφώνησε.

[Συνομιλία με τη Σειρήνα: «Όλοι οι άνθρωποι με κάποιο τρόπο είμαστε διαφορετικοί»]

Στεναχωρημένη η Αγγελίνα καθόταν στο πεζούλι έξω από το μουσείο με την προσμονή πως αργά ή γρήγορα θα ερχόταν η μέρα που θα τέλειωνε ο πόλεμος και θα ξανάβλεπε τα αγάλματα. Ο πατέρας της έγγεψε από το μουσείο να τον ακολουθήσει. Όλοι σιωπηλοί, ανέκφραστοι αποχαιρετούσαν με το δικό τους τρόπο τους μαρμαρίνους ανθρώπους. Αύριο θα θάβονταν και τα τελευταία αγάλματα, από πάνω τους άμμος και μετά πλάκα τσιμέντο. Η Αγγελίνα τους έγγεψε με ευγνωμοσύνη «αντίο».

Μια Κυριακή μετά το Πάσχα, οι Γερμανοί, αφού πρώτα βομβάρδισαν τον Πειραιά, μπήκαν στην Αθήνα. Τα σπίτια είναι κλειστά, ο ραδιοφωνικός σταθμός εμψυχώνει τους Έλληνες. Την επόμενη μέρα ο πατέρας της Αγγελίνας πήγε στο μουσείο και όταν επέστρεψε τους διηγήθηκε πως κάποιοι Γερμανοί αξιωματικοί επισκέφθηκαν το μουσείο και ρωτούσαν επίμονα να μάθουν πού ήταν τα αρχαία. Η επίσημη απάντηση που τους δόθηκε ήταν ότι είναι εκεί που βρίσκονταν πάντα, στο χώμα. Εκείνη την ημέρα η Αγγελίνα καθόταν στα σκαλιά του σπιτιού της, όταν από απέναντι η Τζένη περήφανη και υποστηρίζοντας πως οι Γερμανοί είναι φίλοι των Ελλήνων και προσβάλλοντάς την για την αναπηρία της, πιάνεται στα χέρια μαζί της. Την κατάλληλη στιγμή φτάνει ο Τίκο και τις χωρίζει. Έφυγαν και οι δυο τους τρέχοντας και έφτασαν στην πάνω γειτονιά, απέναντι από τον γρύπα. Κοιτάζοντάς τον ο Τίκο υπόσχεται πως τα χαράματα θα έρθει να τον κατεβάσει, η Αγγελίνα έντρομη του λέει πως είναι επικίνδυνο, όμως ο Τίκο αποφασισμένος της λέει ότι δεν είναι πιο δύσκολο από την πράξη κάποιου που ανέθηκε χαράματα στον θράχο της Ακρόπολης και κατέβασε τη γερμανική σημαία. Ήταν αποφασισμένος ο Τίκο να το κάνει, θα τον βοηθούσε και ο Νίκος, θα συναντιόταν λίγο πριν το χάραμα, εκεί θα έρχονταν και η Αγγελίνα.

ΣΕΛ. 200– 217

31 Μαΐου 1941: Μόλις είχε αρχίσει να χαράζει. Η Αγγελίνα περπατούσε γρήγορα να προλάβει, να είναι μαζί τους όταν θα κατέβαζαν το γρύπα. Τότε άκουσε πυροβολισμούς-από κάποιο Γερμανό υπέθεσε- και έτρεξε να κρυφτεί. Ο νους της ήταν στον Τίκο. Περπατώντας βλέπει καταγής ένα νέο παλικάρι, που δεν το γνώριζε, ήταν νεκρό. Έξω από το σπίτι με τον γρύπα κι άλλος ένας άνθρωπος καταγής, πρώτα βλέπει τα γυαλιά του στο χώμα και μετά το πρόσωπό του, ήταν ο Τίκο, την είδε και της άπλωσε το χέρι. Η Αγγελίνα κλαίει, ζητά βοήθεια. Ο Τίκο την καλεί κοντά του και της ζητά να του πει την ιστορία για εκείνο το κορίτσι και τα αγάλματα, στην οποία θα νικήσουν και θα διώξουν τον εχθρό. Η Αγγελίνα κοιτάζει ψηλά, ο γρύπας δεν είναι στη θέση του. Η φωνή του Τίκο ακούγεται όλο και πιο αδύναμη, δεν θέλει να τον χάσει η Αγγελίνα, είναι ο μόνος αληθινός φίλος της, εκείνος που όταν τα άλλα παιδιά την πείραζαν ήταν εκεί και την έπαιρνε μακριά τους. Τώρα είναι πληγωμένος με ένα μικρό κόκκινο λεκέ στο πουκάμισό του που όλο και μεγαλώνει.....

[Το κορίτσι πηγαίνει στο μουσείο, δεν θέλει να μιλήσει με κανέναν. Ξαπλώνει μπρούμυτα στο πάτωμα και ακουμπάει το μάγουλό της, ψιθυρίζει και ζητά από τα θαμμένα αγάλματα να προσέχουν τον Τίκο, το θράδυ να τον νανουρίζουν γιατί είναι ακόμη παιδί, ένας έφηβος με όμορφα μάτια που τώρα δε θα χρειάζεται να γυαλιά του να βλέπει. Να του πουν ότι τον αγαπάει πολύ και δεν θα τον ξεχάσει ποτέ, ήταν ο καλύτερος φίλος της, καλύτερος ακόμη κι απ' αυτά].

1947: Φεύγει από το μουσείο, η μέρα είναι όμορφη και η Αγγελίνα περπατάει γρήγορα προς το λοφάκι, φτάνει μπροστά από το σπίτι με το γρύπα κι από εκεί μ' ένα κόμπο στο λαιμό φτάνει τρέχοντας στο «λημέρι τους». Σκάβει με τα χέρια της το χώμα και βγάζει από εκεί μια καθιστή Σφίγγα, ακροκέραμα κι ένα μπρούτζινο πόμολο. Δίπλα της το δέντρο με τη χαραγμένη ημερομηνία «28 ΟΚΤ 1940. ΟΧΙ», το αγγίζει και θυμάται.... Τώρα σκύβει και αρχίζει να σκάβει κάτω από το δέντρο, το χέρι της επιτέλους αγγίζει αυτό που αναζητούσε: ένα τσίγκινο κουτί, που άλλοτε είχε μπισκότα. Μέσα σ' αυτό το κουτί ο Τίκο είχε το μικρό θησαυρό του: δύο φωτογραφίες με τους γονείς του και μία με την αδερφή του, τη σθούρα του, δύο στρατιωτάκια, οι βόλοι του, ένα αυτοκινητάκι που του είχε χαρίσει η Αγγελίνα κι ένα λουλούδι που φορούσε η Αγγελίνα τη μέρα των γενεθλίων της. Μια μέρα πριν φύγει ο Τίκο, είχαν μαζί συμφωνήσει αυτό το κουτί με το θησαυρό του να το θάψουν σ' αυτή τη λακκούβα, αν αναγκαστούν να φύγουν, γιατί θα τους διώξουν οι εχθροί κι όταν ελευθερωθούν και ξαναγυρίσουν, να το ξεθάψουν μαζί. Όμως «έφυγε» χωρίς να προλάβει να τον θάψει, τον έθαψε η Αγγελίνα και τώρα πάλι εκεί μονάχη της τον έχει ξεθάψει. Κρατάει σφιχτά στην αγκαλιά της το κουτί, σαν να αγκαλιάζει εκείνον. Κάθεται στο χώμα, ακουμπάει την πλάτη της στο δέντρο και τα μάτια της βουρκώνουν. Όμως δεν θέλει άλλο να τον στενοχωρεί. Θα του πει όλα τα νέα, όπως της έρχονται στο μυαλό.

Ο πατέρας του είναι καλά, βέβαια τις περισσότερες φορές, θλιμμένος και αμίλητος. Οι δικοί της γονείς καλά, φαίνονται όμως γερασμένοι. Η νονά Πέρλα καλά, με μια μόνιμη θλίψη στα μάτια της. Η Τζένη, η γειτόνισσα η αχώνευτη, παντρεύτηκε, πήρε για προίκα ένα όμορφο σπίτι, ο πατέρας της την Κατοχή ήταν μαυραγορίτης, προδότης. Ο Νίκος, ο Μίμης, ο Μίλτος

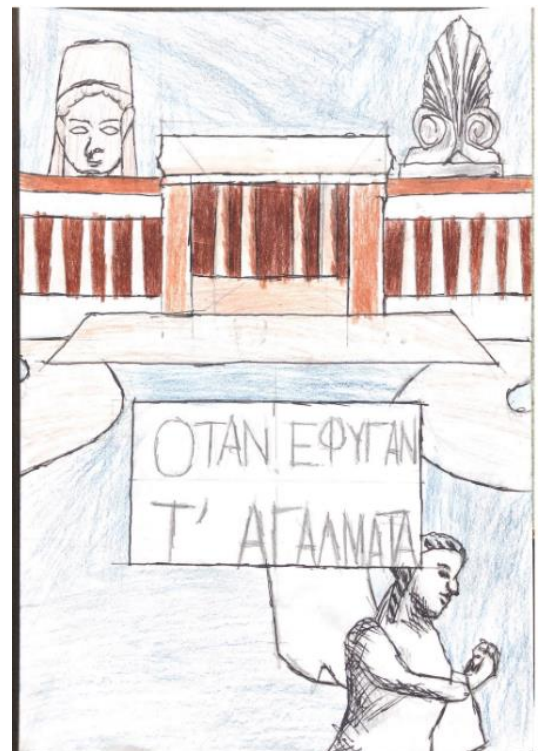
Και η Αγγελίνα συνεχίζει:

Ο πόλεμος τέλειωσε, οι Έλληνες νίκησαν, αλλά μετά κι άλλες μάχες, Έλληνες με Έλληνες και εξορίες..... Όλα αυτά τα χρόνια η πείνα ήταν μεγάλη, πολλά παιδιά σαν σκελετοί. Τα σχολεία άλλοτε άνοιγαν κι άλλοτε έκλειναν. Του χρόνου σκέφτεται να δώσει εξετάσεις, να γίνει αρχαιολόγος.

Και η Αγγελίνα συνεχίζει:

Ευτυχώς που προλάβαν και έκρυψαν τα αγάλματα, όσα δεν κρύφτηκαν τα έκλεψαν οι εχθροί. Όμως σήμερα έχουν αρχίσει να ξεθάβουν τα αγάλματα. Τα είδε και η ίδια, τους μίλησε -όπως παλιά – κι εκείνα χαμογέλασαν. Το μουσείο ξαναστήνεται, οι «φίλοι» της και «φίλοι» του Τίκο επιστρέφουν, μαζί και ο γρύπας.

Η ηλιόλουστη μέρα χαιδεύει την Αθήνα που γυρεύει να κλείσει τις πληγές της.

3 Αναγνωστικό ημερολόγιο

(Παύλος Σπαθαράκης, τμήμα Α2)

Σελίδες 147-166

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Γαλάτσι, Αθήνα 10/03/2024

Διάβασα το υπέροχο βιβλίο «Όταν έφυγαν τ'αγάλατα» και αυτό που μου έκανε εντύπωση μένοντας κυρίως στις σελίδες 19-30 και 147-157, είναι ότι απλοί άνθρωποι μαζί με τους αρχαιολόγους έσωσαν τα εκθέματα του Αρχαιολογικού Μουσείου κατά τη διάρκεια του πολέμου. Αυτή η κίνηση ήταν μια πράξη ηρωική όπως και των στρατιωτών που πολεμούσαν στα βουνά. Επίσης με συγκίνησε η βαθιά φιλία της Αγγελίνας και του Τίκο που ήταν δύο παιδιά διαφορετικά. Η Αγγελίνα, ένα παιδί με αναπηρία και ο Τίκο, με τα χοντρά γυαλιά μυωπίας καταφέρνουν να ξεπεράσουν την εξωτερική τους εμφάνιση, να καλλιεργήσουν τον ψυχικό τους κόσμο και να υποστηρίξουν ό ένας τον άλλον στις δυσκολίες μέχρι τέλος. Διαβάζοντας αυτό το βιβλίο ένιωσα κι εγώ τη φρίκη του πολέμου, τους θανάτους, τους τραυματισμούς, τους ξεριζωμούς και τα δάκρυα των ανθρώπων. Γι' αυτό επιθυμώ και θα παλέψω κι εγώ για την ειρήνη σε όλο τον κόσμο.

Τώρα όμως πρέπει να σταματήσω να γράφω γιατί είναι αργά και αύριο έχω σχολείο.

Καληνύχτα, Παύλος

4 ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΑΝΑΛΟΓΙΟ [ΒΙΝΤΕΟ: <https://www.youtube.com/watch?v=VC9WkYlkbmE>]

5 ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΓΡΑΦΗ [ΒΙΝΤΕΟ: <https://1drv.ms/v/s!Ap1TGONnmJh8hboySDuOwvQ-HLLKZA?e=tICsKR>]

6 ΓΝΩΜΗ ΜΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ [ΒΙΝΤΕΟ: <https://1drv.ms/v/s!Ap1TGONnmJh8hbo06Fs2ycshpyzxUA?e=qtTnyQ>]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΗΤΣΙΑΛΗ, «ΞΥΠΟΛΥΤΟΙ ΗΡΩΕΣ»

1 ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΒΙΝΤΕΟ

2 ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΚΑΘΕ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Ενδεικτικά βλέπουμε τα κεφάλαια 'Το δάσος των νεκρών' και 'Η γιορτή της νίκης'.

Κεφ: Το δάσος των νεκρών
Περίληψη
Σελ. 196-207

Ο Τάκης έχει αποφασίσει να βοηθήσει την άρρωστη μάνα της Ελένης, απευθυνόμενος στον κύριο Νεδί. Στο μεταξύ η Αλέξια νιώθει χαμένη και φυλακισμένη μέσα στο σπίτι της. Οι κούρνες ημεσές, οι απορίες της μέτρας και οι κινήσεις του πατέρα της ανεξήγητες. Ο Τάκης ζητάει τη βοήθεια του πατέρα και εκείνος παρα τον αρχικό του ενδοιασμό, επισκέπτεται την κυρία Λώρα, την εξετάζει και δίνει τις οδηγίες του για να συνέλθει. Στο μεταξύ οι Γερμανοί προχωρούν σε ακόμη μία απεχρήστη κίνηση. Πλέον τα μητριά του Εβραϊκού νεκροταφείου. Αυτή την είδηση μεταφέρει η Μαργαρίτη στην Αλέξια και τότε εκείνη αντιλαμβάνεται το λόγο που ο πατέρας της έχει μεταφέρει τα κόκκαλα των προγόνων στο σπίτι. Γνωρίζει πολλά.

Κεφ: Η γιορτή της νίκης
Σελ. 381-396

Οι Γερμανοί του Χίτλερ εγκαταλείπουν. Ο κόσμος ξεχύθηκε στους δρόμους να γιορτάσει την απελευθέρωση. Αγκαλιασμένοι, γνωστοί, άγνωστοι φώναζαν. «Ποτέ ξανά», «Ζήτω», «Νίκησαμε» και ήταν πολλοί εκείνοι που επέστρεφαν από τα στρατόπεδα της Κατοχής και αρκετοί όσοι δεν γύρισαν ποτέ. Και το τραπέζι της κυράς Ευτυχίας στρώθηκε ξανά. Και μαζεύτηκαν πολλοί. Ο Ηλίας, ο μπαρμπα Λέων, η Λούνα η Ελένη, ο Τάκης, ο Πέτρος, ο Φίλιππος, η Πηνελόπη, ο Πασχάλης, ο Άρης έλειπε (είχε φύγει για τα Δεκεμβριανά). Τα χαμόγελα όλων διαπλάτα. Και στη γιορτή παρηγοριά τρελό...

3 ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

(Μαρία Μόσχου, τμήμα Α2)

Κεφάλαιο: «Το δάσος των νεκρών», σελίδες 196 – 207

«..... αντίκρισε στο βάθος του δρόμου μεγαλύτερη ακόμα κοσμοσυρροή, που γινότανε αφάνταστο μελίσσι εκεί, κατά πού άρχιζαν τα εβραϊκά κοιμητήρια. Ο Τάκης ένωσε μια αλλόκοτη ταραχή. – Τι τρέχει, καρντάση, γιατί σκούζουνε έτσι όλοι αυτοί; Ρώτησε ο Τάκης. – Γιατί από το πρωί οι Γερμαναράδες ξεπαστρέουνε τα μνήματά τους.....»

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Γαλάτσι, Αθήνα 01/03/2024

Ακόμη ένα μελαγχολικό αλλά παράλληλα ξεκούραστο βράδυ Παρασκευής. Το εξάωρο σήμερα στο σχολείο κύλησε ομαλά και γυρνώντας σπίτι εκείνο που επιθυμούσα ήταν λίγη χαλάρωση. Σε αυτό με βοηθά το βιβλίο που διαβάζω αυτή την περίοδο, με τίτλο «Ξυπόλητοι Ήρωες», που εξιστορεί τη ζωή κατά τη Γερμανική Κατοχή. Όμως αυτή τη φορά το κεφάλαιο που διάβασα ήταν διαφορετικό και άγγιξε ένα βαθύ κομμάτι της καρδιάς μου, τόσο που ούτε εγώ η ίδια προσδοκούσα. Μέσα στη ζοφερή πραγματικότητα της εποχής, οι Γερμανοί, ανόσιοι, θέλοντας να τονίσουν και να αποδείξουν την υποτίμησή τους στους Εβραίους, ξερίζωσαν τα μνήματα από το νεκροταφείο, κατέστρεψαν τα κόκκαλα που βρίσκονταν στους τάφους, βεβήλωσαν τους νεκρούς ως το μεδούλι αλλά και τους δύσμοιρους συγγενείς τους που δεν τους άφησαν ένα μέρος να θυμούνται τους αγαπημένους τους. Φυσικά σε περίοδο πολέμου και ανηλεών συμπεριφορών των κατακτητών η λέξη «σεβασμός» αποτελεί ξεκάθαρα μια ανύπαρκτη και άγνωστη έννοια. Όμως ακόμα και στους νεκρούς; Χαιρέκακοι και κυριευμένοι από μίσος οι Γερμανοί, μαζί με τους προδότες Έλληνες για συμπαραστάτες, βεβήλωσαν τους πεθαμένους. Όμως μπορεί να ξεριζώσουν τους ανθρώπους σου από τον τάφο, χαρούμενοι και ικανοποιημένοι για τον πόνο που προκάλεσαν, γνωρίζοντας όμως πως ποτέ δεν θα κατορθώσουν να πράξουν αντίστοιχα και στην ψυχή σου! Όση προσπάθεια και να καταβάλλουν....

Με αυτή την τεράστια οργή που φωλιάζει ενδόμυχα σε συνδυασμό με τη συγκίνηση και ταυτόχρονα την ανακούφιση πως όσα ζουν στην καρδιά μας είναι αδύνατο να ξεριζωθούν, θέλω να σε καληνυχτίσω, ευχόμενη να μην ξανασυναντήσει η ανθρωπότητα τέτοια αποτρόπαια σκηνικά.

Θα τα πούμε σύντομα

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΗΤΣΙΑΛΗ, «ΟΙ ΜΕΡΕΣ ΠΟΥ ΔΑΚΡΥΖΟΥΝ»

1 ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ, «ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1973», ΒΙΝΤΕΟ

2 ΠΕΡΙΛΗΨΗ

3 ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΓΡΑΦΗ Αλλάζω το τέλος του βιβλίου [ΒΙΝΤΕΟ:

<https://1drv.ms/v/s!Ap1TGNnmJh8hbo24WvGuP2bah2h7g?e=vzP9qs>

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΗΤΣΙΑΛΗ, «Ο ΒΡΑΧΟΠΟΛΕΜΟΣ»

1 ΠΕΡΙΛΗΨΗ,

<https://1drv.ms/v/s!Ap1TGNnmJh8hbo3Vo5Dz6uCtEKE4w?e=nrNnVP>

2 ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΔΥΟ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

